

Prof. dr hab. Joanna Pijanowska
Zakład Hydrobiologii
Wydział Biologii
Uniwersytet Warszawski

**Recenzja rozprawy habilitacyjnej,
dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego
dr Pawła Napiórkowskiego
w związku z wnioskiem o nadanie stopnia naukowego doktora habilitowanego**

1. Informacje o Kandydacie. Przebieg studiów i pracy zawodowej

Pan dr Paweł Napiórkowski ukończył w 1989 r. studia wyższe na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi, na kierunku Biologia, ze specjalnością Biologia Środowiskowa, przedkładając pracę magisterską pt. „Wpływ resuspensji osadów dennych na zooplankton *Daphnia magna* Strauss”; wykonaną w Zakładzie Hydrobiologii Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu pod kierunkiem prof. dr hab. Andrzeja Gizińskiego. W 2002 r. uzyskał stopień doktora nauk biologicznych po obronie rozprawy doktorskiej „Zooplankton dolnej Wisły na odcinku od Wyszogrodu do Torunia. Wpływ Zbiornika Włocławskiego na strukturę tego zgrupowania” wykonanej pod kierunkiem prof. dr hab. Andrzeja Gizińskiego.

W okresie od 1991 do 1994 r. był zatrudniony na stanowisku asystenta w Akademii Medycznej w Bydgoszczy, w Katedrze Fizjologii Człowieka, w latach 1994–2005 na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu, na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi, w Zakładzie Hydrobiologii, na stanowisku asystenta, a w ciągu kolejnych 10 lat na stanowisku adiunkta w tym samym Zakładzie. Od 2015 r. do chwili obecnej zatrudniony jest tam nadal, lecz ponownie jako asystent.

Jako jednostka organizacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego został wyznaczony Wydział Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu.

2. Ocena osiągnięcia naukowego

Dorobek naukowy stanowiący podstawę przewodu habilitacyjnego Pana dr Pawła Napiórkowskiego stanowi jednotematyczny cykl pięciu publikacji z lat 2009-2017 pod tytułem: „Wpływ zmieniających się warunków hydrologicznych na różnorodność zooplanktonu starorzeczy antropologicznie przekształconej rzeki na przykładzie dolnej Wisły”, opublikowanych w czasopismach o łącznym IF 4,417.

Dembowska E., Napiórkowski P., 2015, A case study of the planktonic communities in two hydrologically different oxbow lakes (Vistula River, Central Poland), *Journal of Limnology* 74: 346-357 [IF-1.725; IF5year-1.645].

Napiórkowski P., 2009, Influence of hydrological conditions on zooplankton of oxbow lakes (old riverbeds) of the Lower Vistula River in the city of Toruń. *Limnological Papers* 4: 55-67 [Lista B MNiSW: 2pkt.].

Napiórkowski P., Napiórkowska T., 2017. Limnophase versus potamophase: how hydrological connectivity affects the zooplankton community in an oxbow lake (Vistula River, Poland). *Annales de Limnologie, International Journal of Limnology* 53:143-151 [IF- 1.161; IF5year-1.427].

Napiórkowski P., Napiórkowska T., 2014. The impact of catastrophic flooding on zooplankton. *Polish Journal of Environmental Studies* 23: 101-109 [IF-0.871; IF5year-0.888].

Napiórkowski P., Napiórkowska T., 2017. The impact of climate-related extremely low river levels on zooplankton in two oxbow lakes of a temperate river (the lower Vistula, Poland). *International Journal of Global Warming* [IF- 0.660; IF5year-0.944].

Pan Paweł Napiórkowski jest jedynym autorem jednej spośród pięciu publikacji składających się na osiągnięcie naukowe, pierwszym autorem w trzech publikacjach dwuautorskich i drugim – w jednej publikacji dwuautorskiej. Jedna z prac składających się na osiągnięcie naukowe jest opublikowana w czasopiśmie „bezipaktowym”, spoza JCR, a pozostałe cztery w czasopismach o IF 1.725, 1.161, 0.871 i 0.660. Pod względem „scjentometrycznym” nie jest to kolekcja mocna; wykazanie w osiągnięciu

naukowym prac opublikowanych w czasopiśmie o niskim IF (dwóch - <1 i jednej – bez IF), zwłaszcza w obszarze nauk o Ziemi i nauk przyrodniczych, rzutuje na ocenę rozprawy habilitacyjnej i rodzi wątpliwość co do kalibru i uniwersalności uzyskanych wyników. Poniżej krótko zrekapituluję najważniejsze wnioski wynikające z prac stanowiących podstawę rozprawy habilitacyjnej.

Starorzecza odgrywają ważną rolę w systemie rzeczonym, stanowiąc barierę geochemiczną, która redukuje dopływ pierwiastków biogennych i zanieczyszczeń do rzeki zatrzymując wodę (co stwarza dogodne warunki dla życia organizmów ziemno-wodnych), oferując siedliska dla zwierząt wodnych, zwiększając różnorodność biologiczną w systemie rzeczonym, tworząc miejsca tarła ryb i pełniąc funkcję „mateczników” życia dla rzek po powodziach. Badania, które były dotychczas prowadzone w starorzeczach Dunaju, Parany, Paragwaju, Cuiby i Lużnicy służyły głównie poznaniu składu gatunkowego, zróżnicowania przestrzennego i zmienności czasowej zooplanktonu. Pewna część prac dotyczy porównania zooplanktonu w nurcie z zooplanktonem jej starorzeczy, a także wpływu reżimu hydrologicznego rzek na charakter zooplanktonu w powiązanych z nimi starorzeczach. Rozpatrywane bywają najczęściej skrajne warunki, tj. wpływ powodzi na zooplankton, jak również wpływ deficytów wody (suszy) na sukcesję zooplanktonu, m in. w starorzeczach rzeki Parany. Znacznie mniej uwagi poświęcano roli zooplanktonu w łańcuchu troficznym starorzeczy.

W Polsce pierwsze badania zooplanktonu starorzeczy z lat 60.ych XX wieku dotyczyły głównie składu gatunkowego. Zapoczątkował je Tschuschke (1960) badaniami nad wioślarkami rzeki Warty i jej starorzeczy. Problematykę tę kontynuowano w ośrodkach w Poznaniu, Białymstoku, Krakowie, Słupsku i Lublinie, w postaci badań zooplanktonu głównie w naturalnych starorzeczach Warty, Biebrzy, Narwi, Słupi oraz Bugu. Prace te dotyczyły przede wszystkim wpływu połączenia starorzeczy z rzeką na strukturę zooplanktonu. W tym kontekście plankton starorzeczy Wisły jest słabo poznany. Nieliczne prace autorstwa Wilk-Woźniak i Pocięchy (2005), Kosiby i in. (2016), Krztonia i in. (2017) próbują wypełnić tę lukę, dostarczając informacji o zooplanktonie starorzeczy górnego odcinka Wisły, w okolicach Krakowa. Zooplankton starorzeczy dolnego odcinka Wisły nie był dotychczas zbadany. Dlatego badania Pana dr Napiórkowskiego skupiły się na populacjach planktonowych starorzeczy dolnej Wisły w różnych warunkach hydrologicznych. Starorzecza dolnej Wisły są przykładem sztucznych zbiorników, które powstały w wyniku regulacji rzeki w XIX wieku. Najczęściej bywają one półotwarte (semi-lotyczne) oraz zamknięte (lenityczne, NIE lentyczne). W Polsce zooplanktonem tego typu ekosystemów (tj. starorzeczy uregulowanej dużej rzeki) nikt dotychczas się nie zajmował. Zasadniczym celem badań było określenie wpływu warunków hydrologicznych panujących w Wiśle na formowanie się zgrupowań planktonu zwierzęcego w starorzeczach dolnego odcinka rzeki. Badano strukturę gatunkową, liczebność i biomasę zooplanktonu zarówno w starorzeczach dolnej Wisły, jak i w głównym korycie rzeki, w różnych warunkach hydrologicznych. Cele szczegółowe obejmowały (i) porównanie zooplanktonu Wisły oraz grupy starorzeczy różniących się stopniem izolacji od koryta rzeki, w umiarkowanych warunkach hydrologicznych, tj. przy średnich stanach wody w rzece, (ii) określenie wpływu zmian poziomu wody w Wiśle na zooplankton starorzecza okresowo połączonego z korytem rzeki, (iii) ocenę wpływu ekstremalnie wysokich stanów wody (powodzi) na zooplankton starorzeczy, (iv) określenie wpływu ekstremalnie niskich stanów wody (suszy) na zooplankton starorzeczy.

W opisie i interpretacji wyników badań nad zmiennością zooplanktonu na tle warunków hydrologicznych Autor słusznie zastosował „*intermediate disturbance hypothesis*” (IDH; Connell, 1978). Według tej hipotezy umiarkowane zakłócenia w ekosystemie prowadzą do wzrostu różnorodności biologicznej.

Do najważniejszych należą następujące wnioski: (i) w związku z warunkami hydrologicznymi panującymi w rzece, zooplankton Wisły był jakościowo i ilościowo uboższy od zooplanktonu w starorzeczach. Choć duży ciek oferuje wiele siedlisk, to warunki życia (szczególnie dla dużych skorupiaków) są znacznie gorsze niż w starorzeczach, gdyż nieregularny przepływ w rzece destabilizuje warunki środowiskowe, (ii) stopień izolacji starorzecza od koryta rzeki ma wpływ na obfitość zooplanktonu. Im bardziej izolowane starorzecze: tym bardziej stabilne warunki życia, wyższa temperatura wody i większa biomasa drobnego fitoplanktonu (Cryptophyta), doskonałego pokarmu dla większości zwierząt planktonowych, w tym dominujących Rotifera. Limnofaza (brak połączenia z wodami rzeki) wpływa na wzrost liczebności zooplanktonu oraz wzrost udziału skorupiaków w liczebności i biomasie zooplanktonu, (iii) przemywanie starorzecza wodami rzeki podczas potamofazy sprzyja wzrostowi różnorodności biologicznej zooplanktonu w starorzeczu zgodnie w teorią IDH, (iv) Bardzo wysoki stan wody w rzece niszczy ekosystemy starorzeczy, przekształcając strukturę gatunkową zooplanktonu. Po powodzi spada liczba gatunków zooplanktonu, a dominują te najlepiej przystosowane. Gwałtowne zakłócenie wywołane powodzią,

zgodnie z IDH, prowadzi do spadku różnorodności biologicznej, jednocześnie powodując wzrost liczebności kilku najlepiej adaptujących się gatunków, wśród których dominantem jest *Keratella tecta*, (v) brak zasilania starorzeczy w wodę z rzeki powoduje wzrost znaczenia zasilania wewnętrznego w wodę z innych źródeł. W zależności od charakteru starorzecza (głębokość, rodzaj osadów itp.) będzie też wzrastała rola zasilania wewnętrznego w pierwiastki biogenne. Zbyt niski stan wody w rzece i deficyt wody w starorzeczu również stanowią zakłócenie warunków, co zgodnie z teorią IDH prowadzi do spadku różnorodności i wzrostu liczebności organizmów przystosowanych do takich zakłóceń. Również w tych warunkach dominantem była *Keratella tecta*. Reasumując, niewielkie zakłócenia sprzyjają wzrostowi różnorodności gatunkowej zooplanktonu. Natomiast podczas dużych zakłóceń, zarówno po powodzi jak i w czasie niskich stanów wody, różnorodność zooplanktonu zwykle maleje, przy czym w istotny sposób wzrasta liczebność pojedynczych gatunków najlepiej przystosowanych do zmian wywołanych warunkami hydrologicznymi.

Wypada żałować, że Habilitant nie zdecydował się na opublikowanie swoich wyników w czasopismach z wyższej półki. Takich danych brakuje, a uzyskane wyniki mają zdecydowanie ponadlokalne znaczenie. Dodam natomiast, że sposób opisu osiągnięć w autoreferacie jest syntetyczny i pomocny, a najważniejsze, że zostały one przedstawione w szerszym kontekście istniejącej (i brakującej) wiedzy. Tym niemniej tekst autoreferatu nie jest pozbawiony niezręcznych i kolokwialnych sformułowań, oraz usterek językowych i redakcyjnych, choćby „biogeny i inne zanieczyszczenia” (pierwiastki biogenne nie należą do zanieczyszczeń), „badania skupiły się na populacji zooplanktonu” (raczej na populacjach planktonowych lub zespołach/zbiorowiskach zooplanktonu), „różnorodność biologiczna badanej populacji” (nie chodzi przecież o różnorodność genetyczną w populacji, a o różnorodność gatunkową w zespole).

3. Ocena dorobku naukowego

Pan dr Paweł Napiórkowski jest autorem 12 publikacji, z czego 10 po doktoracie (mowa jedynie o tych, które nie należą do osiągnięcia naukowego) opublikowanych w czasopismach z listy JCR w latach 1998-2018, o impakcie od 0.478 (1 praca) do 3.190 (1 praca) poprzez cztery pozycje o $1 < IF < 2$ i cztery o $IF > 2$. Udział Habilitanta w tych pracach (przez Niego zadeklarowany) wynosi od 10 do 90%, średnio ok. 30%. Jest pierwszym autorem tylko jednej z tych prac, a ostatnim autorem w trzech pracach wieloautorskich. W pozostałych 8 pracach Jego pozycja nie wskazuje na wiodącą rolę na żadnym z etapów. W grupie tych 12 publikacji jest jedna, która ukazała się w recenzowanym czasopiśmie o międzynarodowym zasięgu bez IF, lecz punktowanym przez MNiSW. Jest autorem 15 publikacji opublikowanych poza JCR, w tym rozdziałów w monografiach, wśród nich większość to pozycje anglojęzyczne. Habilitant jest jedynym autorem jednej z tych prac, pierwszym – czterech publikacji wieloautorskich i sześciu – autorem ostatnim. Ponadto jest autorem lub współautorem 18 komunikatów naukowych (które w formie wystąpień ustnych prezentowane były na konferencjach, w tym na 4 międzynarodowych) oraz 35 komunikatów (które prezentowane były w formie plakatów, w tym 9 na konferencjach międzynarodowych).

Łączna liczba cytowań wynosi wg WoS – 59, w tym 42 bez autocytacji (Core Collection). Indeks Hirscha wynosi 4. Oczywiście wyniki dla All databases są wyższe (80 i 59 bez autocytacji). Muszę powiedzieć, że są to bardzo niskie wartości, jedne z najniższych w historii recenzowanych przeze mnie rozpraw habilitacyjnych.

Zainteresowania badawcze dr P. Napiórkowskiego są rozległe – część (i to ta opublikowana w najlepszych czasopismach) zaskakująco dotyczy morfologii, budowy układu nerwowego i embriogenezy lądowego pająka kątnika *Tegenaria artica*, kilka dotyczy zooplanktonu rzek i starorzeczy oraz walorów rozmaitych gatunków zooplanktonu i fitoplanktonu jako wskaźników jakości wód jeziornych, inne - zbiorników zaporowych i pokopalnianych.

Liczba publikacji nie jest imponująca, a wskaźniki scjentometryczne są, mówiąc wprost, bardzo niskie. Habilitant publikuje najczęściej w czasopismach o przyzwoitym IF, choć publikacje w czasopismach o $IF > 2$ są nieliczne. Cytowalność prac jest niska. To nie są oczywiście wskaźniki dyskwalifikujące, ale takie, które nie pozwalają ocenić dorobku inaczej niż jako przeciętny, przynajmniej w kategoriach scjentometrycznych. Dorobek od strony merytorycznej jest na pewno wartościowy i gdyby był podstawą oceny młodego pracownika nauki, nie miałabym żadnych zastrzeżeń. Wprost przeciwnie. Pan dr Paweł Napiórkowski jest jednak dojrzałym badaczem, i biorąc pod uwagę Jego staż pracy

naukowej, trzeba powiedzieć, że prace ukazują się rzadko i niekoniecznie w czasopiśmie z najwyższej półki. Od 2013 następuje wyraźny wzrost liczby cytowań rocznie, co daje nadzieję na zmianę tego stanu rzeczy, przy założeniu, że przed Habilitantem jeszcze co najmniej kilkanaście lat kariery naukowej.

Pan Paweł Napiórkowski zaangażowany był w realizację czterech grantów finansowanych ze środków zewnętrznych (przez „przodków” NCN). Nie był kierownikiem żadnego projektu, poza projektami lokalnymi, finansowanymi ze środków Uniwersytetu Mikołaja Kopernika. Współpraca międzynarodowa Habilitanta obejmuje (i) regionalną współpracę naukowo-dydaktyczną w regionie Morza Bałtyckiego od 1994 roku – Baltic University Programme, Uppsala University Sweden, finansowana przez rząd Szwecji i Unię Europejską, (ii) współpracę z Carl von Ossietzky Universität Oldenburg, FB Biologie (ICBM), w ramach której prowadzono badania zawartości metali ciężkich w osadach dennych oraz w organizmach wybranych zbiorników wodnych w Polsce i w Niemczech. Wynikiem badań była wspólna publikacja: Zauke i in. (1998), (iii) współpracę w ramach programu TEMPUS: Bioassays in modern ecotoxicology, Geneva University, Szwajcaria, 2000 r. W ramach współpracy zostały zorganizowane dwie Międzynarodowe Szkoły na Wiśle w 2000 i 2001 r., służące wykorzystaniu nowoczesnych technik bioindykacyjnych w ocenie jakości środowiska i (iv) współpracę z University of Ulster at Coleraine, Irlandia Płn. przy powołaniu kierunku Ochrona Środowiska na Wydziale Biologii i Nauk o Ziemi UMK w latach 1998, 2000 r. w ramach programu TEMPUS. Habilitant nie uczestniczył natomiast w konsorcjach ani sieciach badawczych.

Pan dr P. Napiórkowski uczestniczył w kilku warsztatach i szkoleniach międzynarodowych: (i) Rijkswaterstaat Zeeland Middelburg Holland "Alien algae species in the coastal water of North Sea", czerwiec-lipiec 1989 r., (ii) Carl von Ossietzky Universität Oldenburg, FB Biologie (ICBM) Niemcy, "Methods for the determination of heavy metals in the freshwater environment", wrzesień 1997 r., (iii) University of Ulster at Coleraine, Irlandia Płn 1998 i 2000 r., program TEMPUS, Methodology of teaching in the field of Environmental Protection with an emphasis on fieldwork. Luty 1998 r., (iv) Geneva University, Szwajcaria, 2000 Program TEMPUS, Bioassays in modern ecotoxicology, październik 2000 oraz kilku krajowych: (i) Institute of Organic Chemistry – Pszczyna. Practical training course in toxicology microbiology, kwiecień 2001 r., (ii) konferencje programowe nauczycieli Uniwersytetu Bałtyckiego: Kowno (Litwa), Ustka (Polska), Wdzydze Kiszewskie (Polska), (iii) A sustainable Baltic Region – International Teacher's Conference, grudzień 2004 r., Kazimierz Dolny, (iv) I Ogólnopolskie Warsztaty Zooplanktonowe, Mikołajki wrzesień 2011 r., (v) udział w kursie pt. Statystyka dla humanistów i przyrodników w ramach programu WZROST (Fundusze UE) 2013/2014, (vi) II Ogólnopolskie Warsztaty Zooplanktonowe - II Krajowa Konferencja Zooplanktonowa, Zatom, maj/czerwiec 2016 r. Z biografii Pana dr P. Napiórkowskiego nie wynika natomiast, by odbył On długotrwałe staże zagraniczne.

Pan dr Napiórkowski jest autorem i współautorem 11 ekspertyz naukowych przygotowanych na zamówienie instytucji zewnętrznych, m. in. PGE, KGHM Polska Miedź, władze wojewódzkie, Park Narodowy Bory Tucholskie. Był recenzentem dwóch artykułów w Ecological Engineering, 1 - w River Research and Application, 1 - w Oceanological and Hydrobiological Studies, 2 - w Chinese Journal of Oceanology and Limnology i 1 w Acta Zoologica Bulgarica. Był też recenzentem czterech międzynarodowych grantów w ramach Polish-Norwegian Research Fund. Habilitant był redaktorem technicznym czasopisma Limnological Papers dawniej AUNC Limnological Papers (2008-2010). Jest członkiem International Society of Limnology (SIL) od 2015 r. i członkiem Polskiego Towarzystwa Hydrobiologicznego (sekretarz Oddziału Toruńskiego od 1998 roku).

Podsumowując, przy dużej aktywności naukowej, dorobek naukowy Pana dr P. Napiórkowskiego oceniam jako przeciętny, biorąc pod uwagę długi okres Jego aktywności zawodowej (29 lat od ukończenia studiów, 16 lat od uzyskania stopnia doktora). Kryje się tu sprzężenie zwrotne pomiędzy brakiem w biografii naukowej długoterminowego stażu zagranicznego, brakiem inicjatywy w samodzielnym zdobywaniu środków na finansowanie badań z jednej strony, a stosunkowo niewielką liczbą publikacji, słabo cytowanych – z drugiej.

4. Działalność dydaktyczna, popularyzatorska i organizacyjna

Pan dr Paweł Napiórkowski prowadził i współprowadził zajęcia ujęte w standardzie nauczania dla kierunków: Ochrona Środowiska, Biologia, Międzywydziałowe Studia Matematyczno-Przyrodnicze, Biologia Sądowa. Prowadził wykłady: Środowisko Morza Bałtyckiego „Baltic University Programme”,

Zrównoważony Region Bałtycki - Zajęcia Baltic University Programme w ramach międzynarodowej współpracy z Uniwersytetem w Uppsali (Szwecja), Bioróżnorodność, Ekologia i Ochrona Mórz, Toksykologia Środowisk Wodnych, Bioindykacja Środowisk Wodnych, Zasady gospodarowania wodami śródlądowymi i morskimi, The sustainable water management (wykład monograficzny ogólnouczelniany w języku angielskim) i zajęcia laboratoryjne: Hydrobiologia (2 rok, 1 st. Ochrona Środowiska), Środowisko Morza Bałtyckiego „Baltic University” (2 rok, 2 st. Ochrona Środowiska), Toksykologia Środowisk Wodnych (2 rok, 2 st. Ochrona Środowiska), Ekologiczne skutki regulacji cieków wodnych (1 rok, 2 st. Ochrona Środowiska), Ekologia ekosystemów wodnych (1 rok, 1 st. Biologia), Bioindykacja Środowisk Wodnych (1 rok, 1 st. Ochrona Środowiska), Ekologia i Ochrona Mórz (1 rok, 2 st. Ochrona Środowiska), Metody stosowane w biologii ogólnej i molekularnej – Biologiczne metody diagnostyki środowiska (1 rok, 2 st. Biologia). Ponadto prowadził pracownie specjalizacyjną, magisterską i dyplomową oraz zajęcia terenowe (Ochrona środowiska i Biologia, 2 rok, 1 st.). Przed uzyskaniem stopnia doktora był opiekunem 17 prac magisterskich, po doktoracie prowadził 32 prace magisterskie i 9 licencjackich. Recenzował 6 prac magisterskich i 8 licencjackich na Wydziale Biologii i Ochrony Środowiska UMK. Opiekował się Sekcją Hydrobiologiczną Studenckiego Koła Biologów na UMK od 1996 do 2015 r. W latach 2010-2013 był organizatorem obozów naukowo-dydaktycznych dla studentów w Iławie. Był członkiem 12 komisji przeprowadzających egzaminy dyplomowe na kierunku Ochrona Środowiska oraz przewodniczył 10 komisjom przeprowadzającym egzaminy magisterskie i licencjackie na kierunkach Biologia i Ochrona Środowiska.

W ramach popularyzacji nauki Pan dr P. Napiórkowski brał udział w Toruńskim Festiwalu Nauki i Sztuki, prowadząc zajęcia laboratoryjne „*Życie w kropli wody*” (2004, 2005, 2006, 2008) i wykład „W jaki sposób człowiek może zmienić rzekę na przykładzie dolnej Wisły” (2017). Brał też wielokrotnie udział w organizacji zajęć w ramach szkoły letniej w Iławie dla uczniów II Liceum Ogólnokształcącego w Kwidzynie, Liceum Ogólnokształcącego w Malborku, Liceum Ogólnokształcącego w Gorzowie i Liceum Akademickiego UMK w Toruniu. Wygłosił referat dla PTG: „*Zooplankton dolnej Wisły na odcinku od Wyszogrodu do Torunia. Wpływ Zbiornika Włocławskiego na strukturę tej formacji*” w 2004 r. Przygotował wystąpienie „Środowiskowe skutki budowy stopnia wodnego poniżej Włocławka.” i brał udział w konferencji: „Rzeki i Morze Bałtyckie szansą rozwoju Polski” w Senacie RP w 2006 r. Ma też za sobą kilka innych wystąpień, m. in. na konferencjach: Edukacja na rzecz zrównoważonego rozwoju: Rola Uniwersytetu Bałtyckiego w programie krzewienia idei zrównoważonego rozwoju, Toruń 2007 r., Przywrócić Port Drzewny Toruniowi. Toruń, 2007 r. Był też współorganizatorem i uczestnikiem międzynarodowej konferencji Kampania Miasta Europejskie: Miasto przyjazne środowisku; Toruń, 2007 r. Jest autorem artykułu popularnonaukowego o Ramowej Dyrektywie Wodnej i współautorem 4 artykułów popularnonaukowych dotyczących harmonizacji polskiego prawa ochrony środowiska ze standardami europejskimi. Prowadził prelekcje i zajęcia praktyczne dla uczniów PSSM w Toruniu w 2010 r., i zajęcia „Organizmy żyjące w naszych wodach” w ramach Uniwersytetu Dziecięcego UMK (2011, 2012, 2013). Przygotował w ramach Nocy Biologów zajęcia pt.: „Time travelers” (2015, 2016), i opracował (jak rozumiem) program dni promocji Wydziału Biologii i Ochrony Środowiska (2014, 2015, 2016).

W ramach działalności organizacyjnej Pan Paweł Napiórkowski był członkiem Komitetu Organizacyjnego Krajowej Konferencji Naukowej: Ekologia dolnej Wisły, główne problemy przyrodnicze i gospodarcze u progu III Tysiąclecia (Toruń, 2000 r.), członkiem Komitetu Organizacyjnego XX Ogólnopolskiego Zjazdu Hydrobiologów Polskich w Toruniu w 2006 r.), oraz członkiem Komitetu Okręgowego Olimpiady Ekologicznej w Toruniu (2004 r.). Jest członkiem Rady Nadzorczej Fundacji Pracownia Zrównoważonego Rozwoju w Toruniu (od 2010 r.), członkiem Baltic University Programme z siedzibą na Uniwersytecie w Uppsali w Szwecji (od 1994 r.). Brał udział w Bioblitz Kwidzyn 2011 w ramach projektu UE Edukacja ekologiczna mieszkańców miasta i prowadził konsultacje naukowe w celu stworzenia sieci edukatorów „Obywatele z ekoinicjatywą” w Kwidzynie w 2015 r. dla Stowarzyszenia Ekoinicjatywa. Był uczestnikiem grupy roboczej nr 4 – Ochrona Środowiska (Program współpracy twinningowej w ramach umowy zawartej pomiędzy województwem Kujawsko-Pomorskim a regionem Midi-Pyrenees we Francji w latach 2005-2006 i członkiem Zespołu Ekspertów Zewnętrznych ds. Analiz Delphi Narodowego Programu Foresight Polska 2020.

Był lub jest członkiem Rady Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi UMK, członkiem Rady Instytutu Ekologii i Ochrony Środowiska, pełnomocnikiem Dziekana Wydziału BiNoZ ds. oceny parametrycznej

wydziału (2003-2005), elektorem podczas wyborów JM Rektora UMK 1999, członkiem Komitetu Okręgowego Olimpiady Ekologicznej w Toruniu (2004). Był współorganizatorem trzech międzynarodowych obozów naukowo-dydaktycznych: Międzynarodowej Szkoły Letniej: Quelques observations sur les differents ecosystemes du Val Piora, Tessin, lipiec 1999, Universite de Geneve, Universite de Lausanne; Anthropogenic transformation and management of the lower Vistula river basin and its interface with the Baltic Sea on Gdańsk area (Poland) – Polish-Swiss Summer School in Environmental Natural Sciences, sierpień, 2000; oraz Anthropogenic transformations and management of fluvial-deltaic ecosystems: the Vistula River and its interface with the Baltic Sea - Polish Swiss Summer School, sierpień 2001.

Pan dr Napiórkowski otrzymał wyróżnienie J.M. Rektora UMK prof. dr hab. Jana Kopcewicza za osiągnięcia uzyskane w działalności naukowej w roku akademickim 2001/2002, wyróżnienie przez Radę Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi na wniosek recenzentów pracy doktorskiej pt. "Wpływ Zbiornika Włocławskiego na zooplankton dolnej Wisły" (czerwiec 2002), oraz dwie nagrody Rektora UMK,

Podsumowując tę część opinii, oceniam dorobek dydaktyczny, organizacyjny i popularyzatorski Pana dr Pawła Napiórkowskiego jako bardzo znaczący i wartościowy. Niewykluczone, że aktywność ta pochłania Mu wręcz zbyt dużo czasu i energii, nie pozostawiając dość przestrzeni na działalność naukową.

5. Wniosek końcowy

Dorobek Pana dr Pawła Napiórkowskiego, choć – biorąc pod uwagę Jego długi staż pracy - ilościowo dość skromny, jest rzetelnym wkładem do stanu wiedzy zoologicznej i limnologicznej. Osiągnięcie naukowe Habilitanta stanowi czytelny wkład w rozwój ekologii wód i organizmów wodnych i wskazuje na Jego profesjonalizm i w pełni opanowany warsztat badawczy. Do ostatecznego sformułowania pozytywnego wniosku skłania mnie rosnąca liczba publikacji, ich coraz lepsza wymierna jakość i wzrastająca z roku na rok liczba ich cytowań. Ocena habilitacji nie jest zero-jedynkowa. Nie oceniam dorobku ani osiągnięcia naukowego bardzo wysoko, ale habilitacje na średnim poziomie i takież dorobek mieszczą się w continuum oceny. W przyszłości, jako samodzielny pracownik naukowy Pan dr P. Napiórkowski powinien zwrócić uwagę na umiędzynarodowienie dorobku członków swojego przyszłego zespołu i zadbać o nawiązanie trwałych kontaktów z zagranicznymi instytutami naukowymi.

Biorąc powyższe pod uwagę stawiam wniosek o uznanie dorobku naukowego, dydaktycznego i organizacyjnego dr Pawła Napiórkowskiego za odpowiadający wymogom stawianym kandydatom i wnoszę do Rady Wydziału Biologii i Ochrony Środowiska Uniwersytetu Mikołaja Kopernika w Toruniu o nadanie Mu stopnia naukowego doktora habilitowanego.

Joanna Pijanowska